

Hlas mého srdce

Jana
Žujová

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-91-6 (pdf)

ISBN 978-80-88080-92-3 (ePub)

ISBN 978-80-88080-93-0 (MOBI)

Obsah

KAPITOLA 1	3
KAPITOLA 2	12
KAPITOLA 3	19
KAPITOLA 4	27
KAPITOLA 5	38
KAPITOLA 6	47
KAPITOLA 7	57
KAPITOLA 8	61
KAPITOLA 9	68
KAPITOLA 10	77
KAPITOLA 11	86
KAPITOLA 12	111
KAPITOLA 13	148
KAPITOLA 14	172
KAPITOLA 15	178
KAPITOLA 16	190
KAPITOLA 17	199

Kapitola 1

„Last Christmas, I gave you my heart...”

To nee!!! Je to první, co mě napadne. Otravný budík. Natáhnu ruku na stůl, abych ten protivný přístroj přinutila ztichnout. Samozřejmě moje pověstná šikovnost si opět vybere svou daň. Mobil se rozplácne na zem a je téměř na součástky.

Kouknu se kolem sebe a zhodnotím situaci. Spolubydlící se jen zavrtí a spí dál. Uff... Jako myška se převléknu, uvařím v konvici čaj – tak jako každé kolejší ráno – a přesunu se do kuchyně, kde se střetnu s další spolubydlící, tentokrát však z vedlejšího pokojíku.

„Fuj, jsem se tě lekla,” zhodnotí Martina můj příchod s letmým úsměvem.

„Díky, ty vždy víš, jak po ránu člověka potěšit,” odpovím jí a mažu postupně chleba ramou a marmeládou.

„Takže dnes vyrážíš domů? Že se ti chce, v sedm ráno...” polituje mě upřímně.

„No jo, za dva dny jsou Vánoce, musím se taky doma ukázat... a má přijet ségra s Jackem... to bude uvítání, zase abych překládala.”

Mrknu na hodinky a s děsem v očích si uvědomím, že mi ujede šalina. S plnou pusou pokynu Martině na pozdrav a utíkám ze třetího patra dolů.

„Nashledanou,” stihnu se ještě rozloučit s pánem u vrátnice a na vysokých kozačkách, které bych v tuto chvíli nejradši vyhodila někam do koše, utíkám směr zastávka.

Řidič se na mě usmívá už z dálky, tím mám jistotu, že počká. Zřejmě se slitoval nad mou obuví. Kecnu na nejbližší volné místo, na důchodce dnes ohledy neberu. Navíc, s obrovskou taškou spíš pouští oni mě. Holt strach z toho, že je nahodím deseti kily zátěže, je daleko silnější než touha sedět.

Celou cestu koukám nepřítomně do tmy. Myšlenky se mi ubírají jen jediným směrem – léto, teplo, bezstarostný život ... kdyby to tak šlo...

„Zastávka Zvonařka,“ slyším hlas, který už mi v prvním semestru stráveném v Brně na Mendlovce leze na mozek. Jako střela vyletím ze svého místečka a psychicky se smírju s vědomím, že mě čeká ohavný, dlouhý a hlavně do kopce situovaný nadchod. Jakoby toho nebylo málo, babička přede mnou se nemůže dostat z šaliny, a já se jen modlím, aby řidič nezavřel dveře dřív, než se mi podaří odtud vylézt.

Mám co dělat. Autobus mi jede za pět minut. Další překvápko mě čeká hned na nástupišti. Přede mnou fronta snad třiceti lidí. Jen doufám, že si budu mít aspoň kde sednout. Po nekonečné době a neuhasínajícím štěstí sama nevěřím tomu, že se autobus rozjel a já sedím.

Sundám si bundu, jsem zvyklá, že se často a hodně topí, a vylovím z kabelky svůj mp3 přehrávač. Pohodlně se usadím, sježu o něco dolů a opřu si hlavu o opěradlo. Písničky, které mi podle babičky ničí ušní bubínky, mě uklidní a přesunou do fáze, že si dokonce cestu užívám.

V podstatě ten pohled opravdu stál za to. Ranní rozbřesk člověk vidí málokdy. Nebo si nenajde klid a čas jej pořádně vychutnat. Nebe bylo z jedné poloviny temné, až z něj šel strach, ale postupně bylo proráženo paprsky slunce, které ač nepálilo, příjemně hřálo do tváře.

Vjeli jsme na dálnici, na které nás díky bohu nečekala žádná dopravní zácpa, a po dvaceti minutách jsme míjeli Rousínov.

Naproti zastávky se tyčí hudební škola.

To byly časy, napadne mě při pohledu na starou budovu hledící pyšně do ulice. Kolikrát jsem tu procházela v nervech před soutěží... no jo, ne nadarmo se říká, že na Vánoce se objevuje nostalgie...

Studený vánek mě probere ze snění a vzpomínek, a když už je konečně i poslední cestující v autobuse, můžeme v naší cestě pokračovat.

Při pohledu na sochu Svobody v Komořanech se pousměji - jako pokaždé, když tudy projíždím. Přestože tu je již dlouho, stále se najdou lidé, kteří nad touto vymožeností kroutí hlavou a na adresu newyorského klenotu sesunou snůžku pomluv.

Za pár minut už vidím ceduli „Vítá Vás město Vyškov!“ což mi zvedne náladu a po chvíli přestupuju na městskou linku, která mě doveze téměř až před domovní dveře.

Před tím, než strčím klíček do zámku, se na okamžik zadrhnu a vypnu mp3ku. Přece jen, za počáteční konflikt mi to nestojí. Hádky, ve stylu „Vždyť s tím nic neslyšíš, něco tě zajede!“, by mi v dané situaci určitě nepřidala.

„No neee, zatoulanec se vrací domů,“ slyším již od vchodu rýpavé poznámky svých rodičů. Dělán, že jsem nic nepostřehla, sesunu ze zad zátěž, co mi drtí všechny kosti a svaly, a rozvalím se do křesla.

„Snídalas aspoň?“ dělá si starosti mamka a už mi podsouvá pod nos vánočku a cukroví.

„Jo, už jsem jedla...“ argumentuju, což mi ovšem není absolutně k ničemu, jelikož je schopná to do mě narvat třeba i násilím.

„Co nového v Brně? A co kolejní Vánoce? Oslavilas to s holkama pořádně? A Radek?“ vyvalí na mě tatík milion otázek, na které ani nemám sílu reagovat.

„Tak ji nech aspoň sníst tu snídani,“ zastane se mě máma, ovšem jen proto, aby mohla tatíka usměrnit a za pět minut mi položit ty samé otázky znovu.

„Jo, všechno v pohodě. S holkama jsme si to užily, v tašce mám i dárky, co jsem dostala. A s Rádou taky fajn. Klope nám to. Co Jane? Už se tu ukázala?“ snažím se pozměnit téma a směřovat ho na sestřičku.

„Nevděčnice jedna, jasně že ne. Té kdybychom vyloženě nenařídili příjezd, tak se na nás vykašle úplně. Mají s Jackem *předvánoční období*, tvrdila do telefonu.“

Od té doby, co žije s Jackem v Praze, se vidíme jen málokdy. Poznala se s ním v Londýně na letní brigádě. Byl synem tamního farmáře, u kterého sklízela jahody. Podle jejích slov to byla *nemožná práce*, ale využila ji zřejmě efektivně, když ulovila takového krasavce. Naši se pak těžce smiřovali s tím, že si nenašla Čecha a báli se, že zůstane

v cizině. Jack však všechny překvapil a nastěhoval se do Prahy, kde Jana studuje medicínu.

Jannie byla vždy úspěšnější než já. Dobře se učila a kromě toho měla obrovské nadání téměř na vše. Mockrát jsem si vedle ní připadala *méněcenně*. Když se dostala na medinu, naši mohli pýchou prasknout.

Já umím *jen* hrát na klavír a zpívat, tím mé nadání končí – ale i tak si myslím, že nejdůležitější je, že mě to baví. Všechny hodně překvapilo mé rozhodnutí jít na Mendlovku. Se školou jsem neměla nikdy problémy, šla jsem ve šlépějích své starší sestry, ovšem mé touhy a představy o budoucím povolání byly, jsou a budou podstatně *jednodušší* – cestovní ruch.

Naši mé rozhodnutí dodnes nechápou. Každý si pro Mendlovku pamatuje název *hnojárna*, i když už to dávno není pravda. Jediný, kdo ocení mé studium, je paradoxně má starší sestra. Sdílí se mnou lásku k Anglii a cizině. Trochu jí závidím, že bude mít v *Království* druhou rodinu, ale koneckonců vždyť bude vlastně tak trochu i *moje*.

„No tak, Lucko,“ probere mě tátův hlas, „nádobíčko čeká. Pomož mamce, ať na to není sama.“ S odporem sáhnu po utěrce a nakráčím do kuchyně.

Kéž bychom měli doma myčku!!!

„A co zkoušky?“ snaží se máma *naladit* atmosféru.

„Jo, zatím mám všechny zápočty, matiku jsem dala na předtermín, teď už jen těch *zbývajících* sedm předmětů a je to v cajku.“

Mé nadšení ovšem maminka nesdílí a *rýpe* pořád dál.

„Já jen, aby tě ten Radek moc nezaměstnával. Měla bys myslet na školu a ne na kluky. Na ně máš času dost, vzdělání je nejdůležitější. A ani jsi nám ho nepředstavila, nemyslíš, že už je nejvyšší čas?“ udeřila přesně tam, kde jsem to očekávala mnohem dřív.

„Jsme spolu bezmála tři měsíce, pokud to bude vážné, představím ho. Nemyslím si, že je to nutné tak brzo.“

Uklidím hrnce do skříně a pokládám téma za uzavřené. Omyl.

„Vem si příklad z Jany, Jacka jsme poznali prakticky hned.“

„Jenže já nejsem sestřička, nemusím se chlubit po celé rodině. A Radek je Čech, neboj. Nikam mě neodveze, pokud se bojíš o tohle,“ chtěla jsem poněkud ironicky odlehčit stále houstnoucí atmosféru.

Naštěstí můj úsměv zabral, ovšem jen do doby, než mi přišla smska.

Ahoj Lucko, tak jsem slyšel, že už jsi doma. Nevyrázíme odpo třeba na bruslák?

„Kdo ti píše?“ nasísá mi máma přes rameno a přímo hoří nedočkavostí.

„To je Petr,“ odpovím suše a už klepu písmenka do prázdné smsky.

„Hm, tak jednoho máš na bruslák, druhého do postele, pěkně to vedeš.“

„Je to jen kamarád,“ snažím se jako vždy vysvětlit, že *vztah* mezi holkou a klukem může být čistě přátelský, což ovšem máma nebere v úvahu...

„Kamarád taky rád, měla bys přemýšlet, co děláš.“

Na další výchovné poznámky už opravdu nemám náladu, tudíž mamčin hlas беру jen jako periferní a dál se soustředím na odeslání smsky s odpovědí.

Ahoj Peto, jsi rada te uvidim. Tak kolem druhe?

„Takže budeš zase pryč z domu?“ dovtípí se rychle. „Sotva jsi přijela z Brna, hned utíkáš. To to s náma opravdu nemůže ani jedna z vás dvou vydržet déle než půl dne?“

S omluvným výrazem a pokorou vyzařující z očí jí *jemně* naznačím, že opravdu po obědě odcházím, avšak nezapomenu dodat, že za dvě tři hodinky budu zase sedět doma na gauči. To ji mírně zklidní, a tak můžeme v klidu dodělat nádobí a prostřít k obědu.

Kolem čtvrt na tři se procházím okolo zimního stadionu, dřív jsem to opravdu nestihla, a vyhlížím mého dlouholetého kamaráda. Vysoký blondýn se však ne a ne ukázat a mám sto chutí mu napsat, že odcházím, jelikož akademická čtvrt hodinka je už dávno pryč. Vytáhnu mobil a se zděšením si všimnu pěti zmeškaných hovorů. Ten poslední je doplněn i vzkazem v hlasové schránce. V obavách, co uslyším, jej zapnu.

Jen prosté: „Zavolej mi“.

No, mohlo to dopadnout hůř... okamžitě vytočím Petrovo číslo. Ten mi to však tícne a během pár sekund volá sám: „No ahoj, kde jsi, prosím tě? Už tu na tebe čekám půl hodiny. Jsem vymrzlej jak ratlák.“

S omluvou, jež krmím mobil, nakrácím k pokladně.

„Jednou, prosím.“

Paní se na mě usměje: „A který Vám mám dát? Dětský anebo dospělý?“

Úsměv jí oplatím a tichým hlasem dodám, že za dětský se zlobit nebudu.

S díky v očích projdu dál a plný stadion lidí mě doslova uvede do transu. A já, snad nikomu neublížím...

Z dálky se na mě culí Petr, zřejmě ho vztek přešel a za pár minut, kdy bojuju s novými bruslemi, *frčíme* na ledě. Upřímně, spíš on. Já se snažím pokud možno jet a v případě krize získat rovnováhu zapřením se o jeho ruce. Teda je fakt, že ty čas od času zabrousí i někam jinam, ale oba víme, že je to jen součást našeho věčného *nevinného* popichování.

„Tak co ségra? Už se ukázala doma? Já jen jestli trénuješ angličtinu...“

Chtěla jsem mu za jeho provokaci podstrčit nohu, ale málem jsem se zabila. Nakonec jsem byla vděčná jeho velmi rychlé reakci, kdy mě stihl zachytit ještě před téměř jistým pádem.

„Ještě se neozvala... ale všichni na to čekají. Taky by mohla sestřička pro jednou překládat sama. U nich doma to taky nedělám já.“

Začal se řezat jako poleno: „Už vidím, jak jim při *tom* svítíš a překládáš...“

Na takové poznámky jsem od něj zvyklá, ale přesto si nenechám ujít příležitost mu drzost oplatit.

„Jasně, víš jak – já jim klidně budu svítit. Za to *tobě* už se nerozsvítí...“ slavím svůj malý osobní triumf, který dokreslí

náhoda, že ztratí balanc a válí se na ledě společně s malým klučinou, kterému se ocitl v cestě.

„Vidíš, to máš za to, dobře ti tak. Bůh existuje...” jdu do kolen.

Jeho potupný výraz mluví za vše. Div tomu dítku neublížil...

Po dvou hodinách máme bruslení oba dost, a tak se rozhodneme to pro dnešek zabalit. Skolená nesmírnou únavou padnu na lavičku, kde sotva zvládám vyzout brusle a hupsnout do kozaček, které byly první po ruce, když jsem odcházela z domu. Pro příště jsem poučená. Celou cestu zpátky jsem skuhrala.

S mamkou se střetnu hned u dveří. A začne na mě pěkně zostra: „Takhle zničená z bruslí, jo?”

Je mi jasné, že žertuje, ale nemám sílu jakkoli reagovat. Vypiju si *povinné* kafičko a podobných poznámek si nevšímám.

Kapitola 2

Sotva otevřu oči, už slyším povyk z obýváku. Naši lítají sem a tam a neustálé řinčení skla společně s tlukotem kladívka mě opravdu nenechá spát. Protáhnu se a vyskočím z postele omrknout, co způsobilo takový povyk v devět hodin ráno.

„No to je dost, že taky vylezeš z postele! Tolik hodin! Rychle na sebe něco hod' a pojd' mi pomoci s obědem. Polívka je od včerejška, jen zavař nudle a na další dej péct kuře,“ křičí na mě máma pobíhající v rozevláté košili a současně pérující tatíka, který se snaží poutírat prach ze skleniček ve vitríně a zatlouct trčící hřebíky z prahu.

Otázka, zda sestřička ohlásila příjezd, je v dané situaci téměř zbytečná.

„Přijede Jana s Jackem, dnes na oběd. Tak radši poslechni mámu, nebo to tu nepřežijem,“ mrkne na mě spiklenecky a mně dojde, že nejlepší bude opravdu neodporovat.

Najdu ve spížce zbytek nudlí, budou muset stačit, a z ledničky vylovím kuře. Opláchnu jej pod studenou vodou a v momentě, kdy bojuju s jeho porcováním, mi zavibruje mobil. Místo jedné smsky po mně touží hned dva lidé.

Ahoj Luci, pujdem odpoledne pokecat? Mam novinky, budeš koukat.

Otevřu první z nich a s lítostí odpovím záporně. A to jsem svou nejlepší kamarádku Terku neviděla aspoň měsíc...

Ahoj Luci, tak co svatky? Uzivas v rodinnem kruhu? Ja jedu domu az zítra, jsem tu sam, styska se mi...

Bodne mě u srdce. Taky se mi stýská. Chudáček Radek. Vyměním si s ním několik písmenek a za neustálého povykování, ať už konečně začnu vařit a přestanu vypisovat hovadiny, osmažím kuře na másle, aby dostalo tu správnou zlatavou barvu.

„Hallo, everybody!“ slyším ode dveří přesně ve dvanáct hodin. A jéé, velká dvojka dorazila. Podliju kuře, aby se mi ve finální fázi nespálilo, a utíkám se přivítat.

„Hi, Jack,“ automaticky odpovím a všimnu si, že počet hostů je poněkud odlišný od očekávání. Jana se snaží hbitě reagovat: „Ahoj, to je Eddie, mladší bratr Jacka. Přijel za námi do Prahy a trval na tom, že chce poznat budoucí *new family*.“ Vidím na našich, že s tím nepočítali, ale přivítají mého budoucího švagra jako ztraceného syna.

„Hi Eddie,“ pozdravím i jeho a neujde mi, že má velmi atletickou postavu a ještě atraktivnější vzhled.

„Nice to meet you Lucy,“ podá mi ruku na pozdrav, ovšem přitáhne si mě blíž a vlepe mi pusku na rty.

„Co děláš? Pako...“ vyjedu na něj česky. Což ho poněkud rozhodí, protože naši řeč neumí vůbec. Celé rodince ale vše připadá velmi vtipné.

„What has she said?“ kouká kolem sebe Eddie zmateně, načež Jack reaguje slovy: „She likes you...“

To všechny rozesměje dvojnásob a Eddie si připadá trapně. V dalších minutách se mi snaží podlízat, jak jen může a na slova: „Sorry, I have a boyfriend,“ nereaguje vůbec.

Po obědě, který probíhal laicky řečeno *čechoangličtinou*, jsme nechali Jacka s Eddiem o samotě a já odtáhla Janču do obývacího pokoje.

„Tak jak se máš? Povídej...“ urvala jsem nám alespoň na chvíli čas pro sebe. Naši mezitím v kuchyni dělali nádoby a tatínek se snažil perlit tím, že se pokoušel komunikovat s Jackem anglicky. Ovšem upřímně, jednodušší by pro jejich domluvu bylo, kdyby to Jack zkusil česky...

„Já jsem tak šťastná, Luci. Jack je skvělejší. A máme pro vás překvapko. To budete koukat...vánoční dáreček. Myslím, že nejvíc nadšená z něj budeš ty. A co Radek? Ten tvůj nový objev...“ usmívá se spiklenecky a šťouchá mě do ramene.

„No, taky je *skvělejší*,“ jsem méně výmluvná, ale nechci se bavit o sobě. Vždyť jsem ji neviděla déle než dva měsíce a jsem zvědavá, co nového se přihodilo jí. Povídáme si déle než hodinu, pak už to naši psychicky nevydrží a musíme jít překládat, o čem si ti dva Angličani brebentí.

„My mít překvapení. Dárek pro Vánoce.“ Jackova čeština je kolikrát hodně k pobavení.

„To je moc, Jani... muselo vás to stát spoustu peněz,“ spustí mamka po otevření obálky. Moje zvědavost v té chvíli nezná mezí!

„To nebýt pravda, my vybírat s láskou. Moji rodiče rádi poznat Vás na osobno,“ snažil se Jack vyjádřit, že letenky do Londýna jsou naprosto perfektní.

„No teda švica, to koukám,“ projevím největší nadšení ze všech. „Jsi super,“ vlepím jí i Jackovi pusku na tvář.

„And me? Nothing?“ koukne Eddie smutně. Na jeho adresu se jen mírně pousměje.

„Ale, Jano, vždyť víš, že se bojím sednout do letadla,“ projevím jako první strach máma. Eddie, i když neumí česky ani žbleptnout, zřejmě pochopil, co tím míní a dodal: „No problem, it is safe...“

Je zvláštní, jak se dokážou lidé pochopit, a přitom si nemusí rozumět ani půl slova.

„Ale letenky jsou až na třetího ledna! To zůstanete na celé vánoční svátky a pak poletíme společně, nebo to plánujete ještě jinak?“ zajímalo zase tátu.

„Jack pojede po Štědrém dnu domů společně s Eddiem a já tu zůstanu přes Silvestra a na Nový rok. Poletím druhého ledna, abych pomohla Smithovým s přípravami, a vy s Lucy za námi přiletíte druhý den. No nebude to fajn?“

Naše tohle sdělení přímo nadchne. To, že Jana bude doma přes svátky, byl pro ně ten nejhezčí dárek.

A pro mě samozřejmě taky. Už se těším, jak si ten týden spolu užijeme.

Kolem čtvrté odpoledne, kdy nastal ten správný čas na káféčko, jsem se zvedla, že jej udělám. Eddie vycítil, že v rodinné idylce dělá tak trochu *křena*, a nenapadlo ho nic lepšího, než že mi pomůže.

„Lucy? Can I help you? I feel quite alone between them...”
Chtěla jsem ho poslat *někam*, ale když jsem nahlédla do obývacího pokoje, kde se naši rozplývali nad společnými fotkami z dětství, zželelo se mi ho.

„Yes, you can. Here are the glasses and coffee is in the box overthere.”

Za celou dobu nepromluvil ani půl slova. Jen mě pozoroval. Trochu mi to vadilo, ale zároveň i imponovalo. Když se natahoval pro kávovou dózu, nešikovně mu upadla. Sehnula jsem se, že to uklidím a zachráním alespoň to málo, co zbylo, ale on mýnil to samé. Takže naše hlavy zažily docela ostrý střet.

„Sorry, sorry about all. It was an accident... I will clean it...”

Tahle situace nás mírně spřátelila, nejspíše prolomila ledy z prvního dojmu. Celý zbytek večera jsme se bavili a dozvěděla jsem se o něm spoustu věcí. Nakonec je celkem fajn. Studuje na Oxfordu. Vždy jsem měla o lidech z této univerzity spíše horší mínění, ale jak se ukázalo, objevují se tam i *normální* kluci. Trochu mě překvapilo, že Eddie nemá přítelkyni. Při pohledu na jeho svalnaté vypracované tělo se mi tajil dech. A azurově modré oči se zlatavými vlasy celkový úžasný dojem jen podpořily.

„I can't believe you are single. You're attractive and nice.”
Musela jsem přerušit jeho vyprávění, tahle věc mi opravdu nešla do hlavy.

„I'm quite shy,” řekl.

„Ty a stydlivý? To bys mě rozesmál...” Vykulil na mě oči a já si uvědomila, že mluvím česky.

„You aren't shy... what about our first meeting? The kiss??“ naznačila jsem mu, že stydlivý kluk nelíbá holku na prvním setkání.

„I don't do that. It was just with you. I felt you will like it,“ usmál se spiklenecky.

„Hele, bavte se *normálně*. Nebo překládej, Lucko, my ničemu nerozumíme,“ ozvala se směrem k nám mamka.

„Já nic překládat nebudu, máte aspoň motivaci naučit se anglicky. Je nejvyšší čas, abyste si mohli pokecat s Jackovými rodiči...“

Jack, jakmile zmerčil své jméno, koukal všem do obličeje a snažil se z nich vyčíst, o čem šla řeč.

Jane byla očividně spokojená. Láska z ní přímo zářila. Držela se Jacka jako klíště a já se na chvíli zasnila.

Škoda, že tu takhle nemůžu sedět s Radkem...

„Hey Lucy, are you in love?“ probudil mě ze sna Jack. Odpověděla jsem jen nepatrným přikývnutím a odešla do koupelny, abych si mohla v klidu a nerušeně zavolat.

„Ahojky, ani nevíš, jak jsem rád, že tě slyším...“ promluví na mě Radek sametovým hlasem.

„Já tebe taky, jen mi tu chybíš. Přijela Jana s Jackem a Eddiem, to je Jackův mladší brácha, a zůstanou tu i zítra na Štědrý den. Ale Vánoce budeme slavit *po česku*. Žádný krocan a crackers.“

Zmerčím malou nejistotu v jeho hlase. „A ten Eddie, jak moc je mladší?“

Musela jsem se začít smát.
„Neboj, je stejně starý jako já, ale ráda mám jen tebe.“
„No jen aby. Chovej se slušně jo? Nebo si tam pro tebe dojedu,“ nasadí lehce žárlivý tón, který mi imponuje.
„Už vidím, jak tu stojíš před celou mojí rodinou...“
„Ehm, pravda...“ ozve se na druhém konci.
„Tak si užij Vánoce a budu se těšit, až se uvidíme. Mezi svátky se určitě stavím v Brně a něco podniknem, co ty na to?“ zeptám se v očekávání.
„Už se těším. Veselé Vánoce. Papa!“

A byl fuč...

„Nezabalíme to?“ mrkne na nás máma kolem půlnoci. Přišlo mi vtipné, že měl Jack nachystané *oddělené* lůžko na roztaženém obývacovém gauči – ale naši jsou v *tomhle* poněkud staromódní.